

til Ekstrahjælp ved Byfogedkontoret. Jeg synes, at naar han bliver honoreret for sit Arbejde andre Steder, maa han selv kunne honorere den Ekstrahjælp, som skal bruges hjemme i hans Embede, medens han er borte og tjener Penge andre Steder, navnlig naar Beløbet ikke bliver mere end 320 Kr., medens han selv faar 1,200 Kr. for sin Virksomhed som Kommissionsdommer foruden Diæter. Men dette er et underordnet Punkt, som jeg blot har villet nævne.

Naar man skal tale om disse Kommissionsdomstoles Værd, bliver det naturligtvis et Principspørgsmaal, som drejer sig om Rets sikkerheden her i Landet i det hele. Rets sikkerheden har to Sider; den har den ene Side, at Retshaandhævelsens Tjener, Embedsmanden, er Borgernes Forsvar mod Forbrydere; men Rets sikkerheden har ogsaa en anden Side. Der er nemlig en Mulighed for, at Embedsmændene kunne komme ind paa den Opfattelse — den er ikke ukendt, selv om den ikke skulde være herskende her i Landet for Øjeblikket — at de ikke ere Borgernes Tjenere, men deres Herkere; der er en Mulighed for, at Retsbetjente, som have en umaadelig Magt i deres Haand i Kraft af deres Embedsstilling, kunne slaa sig op til at blive smaa Tyranner og til at forveksle deres egen Opfattelse med, hvad der er objektivt rigtigt, og til derfor at behandle Baretægtsarrestanter som overbeviste Forbrydere, fordi de efter Embedsmandens Overbevisning ere Forbrydere. Og jeg tror, at de Udtalelser, som det ærede Medlem for Uebeltoft fremkom med, ere et Bevis for, at man blandt Molboerne endnu ikke er kommen fuldstændig bort fra den Opfattelse, at det er hensigtsmæssigt at drukne Valen. Thi naar han fremhævede Kommissionsforier og navnlig de Snyliske Kommissionsforier som et hensigtsmæssigt Middel til at fremme Rets sikkerheden her i Landet, tror jeg, han ganske overser den Side af Sagen, at der ogsaa er noget, som hedder, at Borgerne skulle være trygge over for deres Embedsmænd, at der skal være den Art Rets sikkerhed her i Landet, at Borgeren ikke føler sig ængstelig for, hvad der kan hænde ham fra Embedsmandens Side, men føler sig sikker paa, at han ikke uden rimelig Grund kan blive arresteret og holdt i Arrest i længere Tid, og at der ikke kan blive rejst Sigtelse og Anklage imod ham, uden at der er et vel overvejeth Grundlag til at rejse Anklagen paa. Jeg tror, at den almindelige Opfattelse her i Landet er den, at det let kan hænde over for en Kommissionsdomstol, at man arresteres, uden at der egentlig talt foreligger noget synderligt til Grund derfor. Og dette

forekommer mig let forklarligt. Den Magt, som en Dommer her i Landet har, springer let i Øjnene, og enhver ved jo, at under det nu bestaaende Rets system er det ret uheldige Forhold til Stede, at den samme, som arresterer en Mand, ogsaa forhører Manden, og skal overbevise og dømme ham. Det fremgaar deraf, at det let bliver en Vressag for den Dommer, der først har arresteret en Mand, ogsaa at faa ham overbevist og dømt. Dette bliver naturligvis en Spore for den i Jurisdiktionen ansatte Embedsmand til ogsaa at fremkalde en Dom over den, som han har arresteret. Men er det Tilfældet med den lokale Embedsmand, er det det naturligtvis i langt højere Grad for den, der kommer som Kommissionsdommer, der kommer som den usædvanlig dygtige Dommer, som er hidfaldt som Ekstrahjælp til Jurisdiktionen, og som skal være i Stand til at udføre det, som den lokale Dommer ikke kan udføre. Men bliver Fremkaldelse af Tilstaaelse en Vressag for Kommissionsforier i Almindelighed, saa bliver det det naturligtvis i ganske jæregen Grad, naar det gaar saadan, som det har udviklet sig her i Landet, at en enkelt Mand som Hr. Snylow ligesom er bleven Personifikationen af Kommissionsdomstole, er bleven saadan en Slags Ekstrapatentkommissionsdommer, som kan opdage og afløre Forbryderne, hvor ingen andre kunne gøre det. Naar det er blevet saaledes, at det for denne Mand er en Vej til Berømmelse og til Ros og Magt og Avancement, noget, som gør ham stor og berømt og kendt i Landet, som Hr. Snylow er bleven det, som en Ekstrapatentkommissionsdommer, der kan gøre det, som ingen anden kan gøre, og naar en saadan baade erfaren og dygtig Kommissionsdommer faar under sig, som han i alt Fald i Almindelighed gør, fattige og ret ividende Folk, undertiden ogsaa Folk, hvis Landsæbner ere ret indstrænkede, naar han som Dommer faar en uhyre Magt til at påvirke disse Folk gennem Isolation, gennem Forhør, gennem hele den Landsdvang, som han i Kraft af sin stærkere Intelligens kan udøve over dem — saa er det indlysende, at det let, alt for let kan ske, at der fremkaldes Tilstaaelse, hvor der egentlig intet Grundlag er for en saadan. En Dommer har jo Tusinde Midler over for en Arrestant; han kan lokke, true, og ogsaa tvinge. Jeg maa sige, at selvfølgelig ere ikke alle de Fingter jandsfærdige, som gaa om Hr. Snylow, og jeg skal ikke fremdrage dem i al Almindelighed, men jeg skal tillade mig at fremdrage en ganske enkelt Sag, om hvilken det forekommer mig, at der foreligger noget mere og noget mere offent-